

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche
a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **D. H.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2016, č. j. KUKHK-40461/DS/2016/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 26. 9. 2016, č. j. 106314/2016, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Volkswagen Passat, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, totiž dne 31. 7. 2015 ve 23:57 hod. na pozemní komunikaci v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 82 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 79 km/hod. Tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do devíti bodů. V prvním z nich namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu se skutečností, neboť „v místě křižovatky“ nepochybně nebyla nejvyšší dovolená rychlost stanovena místní úpravou (tj. zákazovou dopravní značkou č. B 20a) na 50 km/h, ale platila zde obecná úprava, tj. 90 km/h.
4. S odkazem na ustanovení § 3 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 29/2015 Sb., která sice nebyla účinná v době spáchání údajného správního deliktu, ale dle názoru žalobce se uplatní z důvodu retroaktivity *in mitius* i na ustanovení § 2 písm. w) a § 2 písm. x) zákona o silničním provozu, žalobce na satelitním snímku vyznačil hranice předmětné křižovatky žlutými čarami (obrázek č. 1 obrazové přílohy). Aby „v místě křižovatky“ platil rychlostní limit 50 km/h stanovený dopravní značkou č. B 20a („50“), musela by tato dopravní značka být umístěna za hranicemi této křižovatky, neboť platnost jakékoli zákazové dopravní značky umístěné před hranicí křižovatky je touto hranicí ukončena. Žalobce dané místo ohledal a zjistil, že žádná dopravní značka č. B 20a za hranicemi předmětné křižovatky umístěna není. Uzavřel proto, že v předmětné křižovatce neplatil rychlostní limit 50 km/h, ale 90 km/h. Výrok je tak v rozporu se skutečností a současně je mu kladeno za vinu jednání, které nebylo protiprávní.
5. Žalobce dále namítl, že i kdyby v křižovatce platil rychlostní limit 50 km/h, výrok o vině by neměl podklad ve spisovém materiálu, ani v odůvodnění. Nezjištěný řidič totiž měl jeho vozidlem dle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně překročit rychlost o 29 km/h v „místě křižovatky“.

6. Žalobce uvedl, že výstup rychloměru podává informaci, že vozidlu byla změřena rychlost 79 km/h. S ohledem na princip měření rychlosti použitým rychloměrem (úsekové měření rychlosti) však tento údaj představuje nikoli okamžitou rychlost měřeného vozidla v určitém místě (např. v místě křižovatky dlouhé zhruba 25 m, obrázek č. 2 obrazové přílohy), ale jeho průměrnou rychlost v celém měřeném úseku (dlouhém 117 m). Tuto skutečnost správní orgány nerefletovaly, a uzavřely, že bylo prokázáno, že nezjištěný řidič s vozidlem žalobce „v místě křižovatky“ překročil rychlost o „29 km/h“, ačkoli k tomu neměly způsobit důkaz.
Na základě výstupu z úsekového rychloměru totiž nelze dovozovat, jakou rychlostí jel nezjištěný řidič v části měřeného úseku. Nelze tak nad veškerou pochybnost vyloučit, že právě „v místě křižovatky“ jel řidič rychlostí $x \leq 50$ km/h, neboť z výstupu rychloměru se žádným způsobem nepodává okamžitá rychlost vozidla „v místě křižovatky“.
7. Žalobce v rámci tohoto žalobního bodu též podotkl, že mu není zřejmé, jak (tj. na základě jakého podkladu a jakým způsobem) správní orgány zjišťovaly, že úsek měření byl dopravními značkami č. B 20a („50“) skutečně označen. Správní orgány se v tomto směru spokojily toliko s konstatováním, ačkoli se jedná o pro věc zcela zásadní skutečnost, která dle názoru žalobce měla být předmětem dokazování a v odůvodnění napadených rozhodnutí přesvědčivým způsobem popsána. Pro neprovedené dokazování je nutné s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* dle jeho názoru konstatovat, že v měřeném úseku žádné dopravní značky č. B 20a („50“) nebyly. Pro nepodložené závěry správních orgánů jsou tedy jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
8. Ve druhé námitce žalobce vytykal správnímu orgánu, že pro vedení správního řízení nebyly naplněny předpoklady, když správní orgán doručoval fyzické osobě L. H. N., nar. ..., bytem D. B. P., H. P., Vietnamská socialistická republika, kterou žalobce označil jako řidiče svého vozidla, výzvu k podání vysvětlení pouze na adresu, o které mu z úřední činnosti bylo známo, že zde pan N. nemá poštovní schránku.
9. Takový postup dle jeho názoru zjevně nesleduje smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 silničního zákona, který dle konstantní judikatury spočívá v subsidiaritě odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek skutečného přestupce, neboť jediný krok, kterým se správní orgán snažil prověřit podezření pana N. ze spáchání údajného přestupku, byl dle skutečností známých správnímu orgánu předem odsouzen k neúspěchu.
10. Správní orgán se pokusil označenému řidiči doručovat na uvedenou adresu, jako adresáta však dle spisové dokumentace uvedl toliko pana N. a nikoli společnost ODVOZ VOZU s.r.o., ačkoli z vyjádření vyplývalo, že pan N. je zaměstnancem této společnosti a poštu si přebírá na adrese jejího sídla. Správní orgán tedy měl pana N. kontaktovat tak, že měl uvést jako adresáta (nikoli) pouze pana N., ale (především) společnost ODVOZ VOZU s.r.o., neboť z vyjádření žalobce nevyplývalo, že by pan N. na uvedené adrese měl domovní schránku, ale vyplývalo z něj toliko to, že mu lze doručovat na adresu sídla jeho zaměstnavatele, tj. do poštovní schránky společnosti ODVOZ VOZU s.r.o.
11. Žalobce rovněž namítl, že i přesto, že správnímu orgánu zjevně bylo známo, že pan N. na uvedené adrese nemá poštovní schránku, jediným krokem, který za účelem prověření jeho oznámení jako přestupce učinil, bylo doručování mu na tuto adresu, ačkoli mu

muselo být zřejmé, že tento krok nebude úspěšný. O tom, že panu N. nelze na uvedenou adresu doručovat písemnosti, měl být žalobce též vyrozuměn. Navíc mohl správní orgán ustanovit panu N. opatrovníka nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou.

12. Žalobce se také ohradil proti závěru správních orgánů, že osoba označeného řidiče v době spáchání přestupku vozidlo neřídila, resp. že její označení za řidiče je účelové, obstrukční apod. Nelze tak dle jeho názoru usuzovat pouze ze skutečnosti, že dotázané orgány veřejné moci informacemi o pobytu označeného řidiče na území České republiky nedisponují. Stejně tak i skutečnost, že pan N. je označován různými provozovateli jako řidič vozidla, neindikuje účelovost tohoto označení, jelikož je zaměstnán ve společnosti zmocněnce žalobce, který provozuje tzv. „*drink and drive*“ a pan N. jako výkon svého zaměstnání řídí vozidla různých provozovatelů po celé České republice.
13. Ve třetí námitce, nazvané „*Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“ vytykal žalobce správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž neuvedl, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům.
14. V dalším bodu žaloby žalobce namítl, že správní orgán ho zkrátil na jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když mu sdělil, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to primárně v přesně určeném termínu. Žalobce pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu a je toho názoru, že se může vyjadřovat k podkladům rozhodnutí jakýmkoliv v úvahu přicházejícím způsobem. Jako příklad uvedl datovou schránku, e-mailovou komunikaci či písemné podání. Zmocněnec žalobce s ohledem na jeho pracovní vytíženost pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit pouze a jedině osobně.
15. Další žalobní námitka obsahovala tvrzení, že se správní orgány vůbec nezabývaly tím, zda jsou splněny všechny zákonné podmínky měření rychlosti, a zda nebylo porušeno ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Rovněž se správní orgán nezabýval tím, zda obec Mladé Buky konkrétním strážníkům, kteří rychloměr obsluhovali, vystavila písemné zmocnění. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* pro neprovedení potřebného dokazování předpokládat, že měření rychlosti bylo Městskou policií Trutnov v obci Mladé Buky prováděno bez řádného zmocnění. Žalobce také namítl, že se správní orgán vůbec nezabýval otázkou, zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
16. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé, neboť mu je známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování, navíc nepořídil o provedení důkazu ani záznam/protokol atp. Žalobce rovněž podotkl, že žalovaný konstantně shledává jako zrušovací důvod i to, pokud správní orgán

dostatečně neodůvodní svůj závěr o naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu. K této námitce na závěr doplnil, že: „*Správní orgán v rozhodnutí prvního stupně výslovně uvedl, že v řízení o správním deliktu dle § 125f silničního zákona není nutné prokazovat, že provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu,*“ což je ve zjevném rozporu s právním názorem zastávaným žalovaným. Tuto námitku pak žalobce uzavřel s tím, že legitimně očekával, že žalovaný rozhodnutí prvního stupně v odvolacím řízení zruší. Navrhl, aby si soud k důkazu vyžádal od žalovaného všechna jeho zrušující rozhodnutí vydaná v řízení o odvolání v roce 2016 v tomto typu agendy.

17. Žalobce v sedmém bodu žaloby konstatoval, že dle metodiky Ministerstva dopravy odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla prekludovala ještě před okamžikem vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Předpokládal, že se správní orgán bude řídit metodikou Ministerstva dopravy a pokud ne, bude o tom vyrozuměn před vydáním rozhodnutí ve věci.
18. Další z žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup ho krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
19. V posledním bodu žaloby žalobce namítl protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
20. V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
21. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

22. Žalovaný ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Znovu zrekapituloval skutkový stav a postup správního orgánu při zjišťování osoby označeného řidiče.
23. K námitce žalobce, že nebylo nařízeno ústní jednání, žalovaný konstatoval, že podle ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání nařídí správní orgán v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. V nyní projednávané věci o správním deliktu zákon neukládá nařízení ústního jednání. Nebylo to ani nezbytné ke splnění účelu řízení, přičemž

žalovaný odkázal na dokumenty obsažené ve správním spise a uvedl spisové značky u obdobných případů, které jsou mu z jeho úřední činnosti známy (sp. zn. KUKHK-38231/DS/2016, sp. zn. KUKHK-38153/DS/2016, sp. zn. KUKHK-38231/DS/2016, sp. zn. KUKHK-37422/DS/2016).

24. Žalobce měl možnost uplatnit své právo taktéž ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem řádně obeznámen s možností seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu. Žalobce byl obeznámen i ve smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu.
25. Žalovaný znovu zrekapituloval i další listiny, které tvoří správní spis a z nichž bylo zřetelné, jaké dopravní značení se nacházelo v místě měření rychlosti, a podotkl, že je ve spisovém materiálu založena i veřejnoprávní smlouva o zajišťování výkonů některých úkolů podle zákona o obecní policii. Z těchto listin pak lze dovodit, že strážníci městské policie Trutnov jsou oprávněni provádět měření v daném místě.
26. Žalovaný poté sdělil, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezáujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i z závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

27. K jednání soudu dne 2. 10. 2018 se účastníci nedostavili, strana žalující bez omluvy, žalovaný svoji neúčast omluvil.
28. Při jednání krajský soud provedl důkaz obsahem návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, a obsahem stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013. Zopakoval i listinné důkazy shromážděné ve správním řízení, a to oznámení o přestupku (č. 1. 1 správního spisu) ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 5. 8. 2014, č. 8012-OL-70190-14 (č. 1. 3 správního spisu), obsah smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřené mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o. a městem Trutnov ze dne 7. 2. 2014 včetně dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2015 (č. 1. 6-7 správního spisu), vyjádření Policie ČR k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 29. 1. 2014, včetně doplnění ze dne 24. 2. 2018 (č. 1. 8-9 správního spisu), veřejnoprávní smlouvu ze dne 28. 6. 2013, uzavřenou mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky včetně dodatku ze dne 23. 12. 2013 (č. 1. 10-11 správního spisu). Dále přečetl i obsah listin týkajících se šetření ohledně osoby sděleného řidiče L. H. N. (č. 1. 19, 20, 21, 24 správního spisu). Dále přečetl obsah karty vozidla (č. 1. 16 správního spisu). Po poradě senátu bez přerušení jednání předseda senátu konstatoval, že soud neprovede žalobcem navržený důkaz v bodě 54 žaloby, spočívající v provedení analýzy zrušujících rozhodnutí vydaných žalovaným v obdobných věcech u odvolacích řízeních v roce 2016.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

29. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

30. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 1. 12. 2015 od Městské policie města Trutnov oznámení o přestupku (automatizované měření rychlosti jízdy), k němuž došlo dne 31. 7. 2015 v 23:57 hod., na pozemní komunikaci v katastru obce Mladé Buky, ve směru na Svobodu nad Úpou, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, kde řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 82 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 79 km/hod. Tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
31. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 8. 12. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Společnost ODVOZ VOZU s.r.o., IČO: 03724026, na výzvu reagovala sdělením, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H. N., nar. ..., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., Vietnam, adresa pro doručování: ODVOZ VOZU s. r. o., Americká 362/11, 120 00 Praha – Vinohrady.
32. Správní orgán I. stupně, dne 27. 4. 2016 vyzval označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán tak pokračoval ve snaze zjistit osobu řidiče, když dne 27. 4. 2016 podal žádost o informaci ohledně pana L. H. N. na Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje. V odpovědi na tuto žádost bylo uvedeno, že osoba neprochází žádnou z evidencí, ani jí nebyl povolen žádný pobytový titul. Správní orgán poté, dne 9. 6. 2016, vyzval opětovně žalobce k podání vysvětlení. Na tuto výzvu však nebylo reagováno, a proto, z důvodů uvedených v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dne 19. 7. 2016 v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
33. Správní orgán I. stupně dne 25. 7. 2017 zahájil řízení o správním deliktu a vyrozuměl žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se uskutečnilo dne 25. 8. 2016 v 8:00 hod. v budově Městského úřadu Trutnov. Žalobce byl zároveň poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 25. 7. 2016.

34. Na základě výše uvedeného provedl správní orgán I. stupně dne 25. 8. 2016 důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání z téhož dne. Dne 29. 8. 2016 bylo žalobci zasláno oznámení o ukončení dokazování a byl poučen o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužil.
35. Dne 26. 9. 2016 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o správním deliktu č. j. 106314/2016, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání a že správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče.
36. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (viz shora).

B. Právní závěry

37. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
38. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze

reagovat

i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

39. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitek, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím

jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

40. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
41. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. Měření rychlosti

42. Podstatou této žalobní námitky je skutečnost, že správní orgán I. stupně ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že se řidič dopustil předmětného přestupku „*v místě křižovatky*“. Žalobce na základě této skutečnosti namítl, že v místě křižovatky rychlostní limit 50 km/h neplatil a že v tomto místě mohl jet řidič naměřenou rychlostí, protože šlo o úsekové měření rychlosti. Podle žalobceva ohledání není za hranicemi křižovatky dopravní značka č. B 20a umístěna. Není zřejmé, na základě čeho správní orgány zjistily, že daný úsek je dopravními značkami č. B 20a skutečně osazen. Specifikace dopravního značení, které měl řidič porušit, měla být dle žalobce uvedena i ve výroku rozhodnutí o správním deliktu. Dle názoru žalobce mělo být provedeno správním orgánem I. stupně místní šetření. Výrok je dle jeho názoru také neurčitý, protože tak, jak je místo spáchání správního deliktu popsáno ve výroku, lze dojít k závěru, že delikt byl spáchán na dvou místech.
43. Žalobce opomněl skutečnost, která je zcela nesporná, a to, že v případě úsekového měření rychlosti není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice možná poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „*v místě křižovatky*“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru určeného pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobce v křižovatce vymezené ve smyslu § 2 písm. a) zákona o silničním provozu. (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 6 As 202/2018 – 44, či rozsudek téhož soudu ze dne 3. července 2018, č. j. 7 As 174/2018 – 42).
44. Relevanci v dané věci nemá ani fakt, že rychlostní omezení je ukončeno nejbližší křižovatkou. Tvrzení žalobce, že za hranicí předmětné křižovatky není dopravní značka č. B 20a umístěna, je tvrzení ničím nepodložené. V kontextu průběhu celého správního řízení a chování žalobce v něm navíc vše nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobce

ho totiž v celém správním řízení vůbec nevznsl. Správnímu orgánu I. stupně je situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti, jak vyplývá mimo jiné z jeho rozhodnutí, kde uvádí, že: „*Omezení nejvyšší dovolené rychlosti pro jízdu v uvedeném úseku mimo obec z 90 km/h na 50 km/h je v místě jednání realizováno z důvodu, že se zde pohybuje zvýšený počet chodců za účelem přechodu z obce Mladé Buky na železniční zastávku a sportovního hřiště. V místě se dále nacházejí autobusové zastávky.*“ Nebylo tedy dle krajského soudu důvodu, aby správní orgány v tomto směru prováděly podrobnější dokazování, zvláště když v odvolání žalobce tuto námitku rovněž nevznsl.

45. Tvrzení žalobce, že místo ohledal a že se za hranicí křižovatky dopravní značka č. B 20a nenachází, je tak velmi nevěrohodné. Navíc není vůbec zřejmé, kdy mělo k tomuto ohledání dojít, pochopitelně jistě ne v době spáchání přestupku. A zřejmě ani ne do doby ukončení správního řízení. Bylo by přece logické, aby takové zjištění žalobce uplatnil již v době řízení před správními orgány. Ze satelitního snímku připojeného žalobcem k žalobě pak tato skutečnost rovněž neplyne. Krajský soud proto uvedené námitce přisvědčit nemohl.
46. K dalším výtkám žalobce krajský soud konstatuje, že ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. K odvolacím námitkám uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybností o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem žalovaného se krajský soud ztotožňuje.
47. Jak již krajský soud uvedl, v souvislosti s tím se správní orgán I. stupně nutnosti omezení rychlosti v daném místě podrobně věnoval (viz str. 4-5 jeho rozhodnutí). I z toho je zřejmé, že je správnímu orgánu situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti. Stejně tak správní orgány konstatovaly, že neměly od silničního úřadu žádnou informaci o tom, že v předmětné době došlo ke změně ve stabilním osazení tohoto úseku dopravními značkami, např. umístěním přenosné dopravní značky.
48. Krajský soud tedy uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřícím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz oznámení o přestupku (automatizované měření rychlosti jízdy) ze dne 1. 12. 2015, ke kterému byla doložena fotodokumentace ze dne 31. 7. 2015, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud se tak ztotožnil se žalovaným v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.

49. Žalobce dále namítl nezákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když v něm nebyl uveden údaj o tom, jakou konkrétní značku měl řidič vozidla porušit a neobsahoval ani odkaz na ustanovení, které by stanovilo její význam. Ve výroku rovněž absentoval odkaz na opatření obecné povahy, kterým byla dopravní značka na dané místo stanovena.
50. Již v úvodu je třeba říci, že na výrok rozhodnutí jsou obecně kladeny určité nároky. Je přitom vyžadováno, aby bylo rozhodnutí dostatečně jasné, přesné, srozumitelné a určité. Například náleznost Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 583/2003 ze dne 21. 7. 2004 k výroku rozhodnutí (byť podle zákona o správě daní a poplatků) uvádí: „*Výrok rozhodnutí přitom obsahuje autoritativní řešení otázky, která je předmětem řízení, kdy v této části rozhodnutí ukládá správce daně povinnosti a zakládá práva, mění právní vztahy nebo je autoritativně deklaruje. Výrok proto musí být po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný.*“
51. Opomenout nelze ani judikaturu týkající se správního trestání, kde je kladen poměrně velký důraz na přesnost výroku a tedy i na vymezení sankcionovaného deliktu. Například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 konstatovalo: „*Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“
52. Správní delikt tak, jak byl uveden ve výroku obou rozhodnutí správních orgánů, spočíval v porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když žalobce, jakožto provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 31. 7. 2015 ve 23:57 hod., na pozemní komunikaci v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 82 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 79 km/hod. Tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Žalobce tak spáchal správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla udělena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost zaplatit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

53. K výše uvedenému krajský soud podotýká, že pokud správní orgány zcela jasně uvedly, že přestupkové jednání řidiče vozidla spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy stanovené místní úpravou provozu na pozemních komunikacích, byl tím požadavek na konkrétní vymezení způsobu spáchání správního deliktu ve výroku rozhodnutí formulován dostatečným způsobem (viz shora). Krajský soud tak nepovažuje za nutné, aby ve výroku žalovaného rozhodnutí byly uvedeny i údaje, které požadoval žalobce, protože s ohledem na skutkovou podstatu postihovaného správního deliktu v něm byly všechny náležitosti obsaženy zcela vyčerpávajícím způsobem.
54. Krajský soud má za to, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře. Takto specifikovaný správní delikt obsahuje autoritativní řešení otázky a obsah je dostatečně přesný, určitý a nezaměnitelný s jiným jednáním. V kontextu daného případu správní orgány své povinnosti na srozumitelnost, určitost a nezaměnitelnost řidičem vozidla spáchaného skutku, od něhož se následně odvíjí objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, dostaly a rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné. Tato námitka není z výše uvedených důvodů důvodná.

2. Nezbytné kroky

55. Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
56. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
57. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
 - c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

58. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytykanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).
59. Žalobci byla taková bezvadná výzva zaslána, a ten na ni následně reagoval sdělením, že vozidlo měl řídit pan L. H. N, nar. ..., adresa pro doručování: ODVOZ VOZU s. r. o., Americká 362/11, Praha 2, trvale bytem 58 D. B. P., H. P., Vietnam. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na adresu, kterou uvedl žalobce, zaslal výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, proto byla po úložní době vrácena zpět odesílateli. Doručenka je součástí správního spisu. Správní orgán pokračoval ve zjišťování osoby označeného řidiče i dále, když kontaktoval Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje. Z jeho odpovědi vyplynulo, že osoba označeného řidiče neprochází evidencí a na území České republiky nemá žádný pobytový titul, o pobyt nikdy nežádala, ani ho neohlásila. Žalobci byla následně zaslána i výzva k podání vysvětlení č. II, kdy správní orgán opětovně žádal žalobce o doplnění možných informací, které by pomohly s kontaktováním označeného řidiče. Pokud tedy nyní žalobce namítá, že předmětná zásilka měla být adresována zmocněnci na jeho adresu, a ten měl být dokonce označen jako adresát, je tato námitka naprosto lichá. Žalobce měl možnost sdělit údaje k označenému řidiči, a učinil tak. Správní orgán dále zaslal v souladu s § 20 správního řádu písemnost označené osobě řidiče na adresu, kterou žalobce poskytl a adresát zde nebyl zastižen, ani nebylo možné zanechat zásilku na jiném vhodném místě, či v souladu s § 20 odst. 3 nebylo možno doručit předáním jiné vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané v tomtéž místě nebo jeho okolí, která souhlasí s tím, že písemnost adresátovi předá. Nelze pak sdílet názor žalobce, podle něhož bylo povinností správního orgánu vyrozumět žalobce, z jakého důvodu se nepodařilo označené osobě výzvu doručit a bylo zcela zcestné se domnívat, že důvodem bylo „zašantročení výzvy“. Správní orgán se poté znovu obrátil na žalobce s žádostí o podání vysvětlení s identifikujícími údaji o osobě řidiče, kdy žalobce ale na tuto výzvu již nijak nereagoval.
60. Krajský soud konstatuje, že pokud např. provozovatel označí osobu řidiče a ten poté nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a lze mít tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán I. stupně v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Zcela absurdní by bylo za této situace

zahajovat proti jmenovanému přestupkové řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi, jak navrhoval žalobce.

61. Krajský soud sdělení žalobce, že řidičem vozidla měl být L. H. N., shledává jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedl totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována opakovaně v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla a která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní. K tomu lze poznamenat, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že L. H. N. je uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU s.r.o., IČ: 03724026, jako řidič vozidla v analogických řízeních, např. ve věcech, která vede zdejší krajský soud pod sp. zn. 30A 104/2016, 30A 113/2016 nebo pod sp. zn. 30A 28/2017, 30A 24/2017 aj.
62. S ohledem na shora uvedené informace o osobě pana N., které měl správní orgán I. stupně k dispozici (jak lze ověřit ve správním spise, kde se s nimi mohl žalobce seznámit), shledal krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17). Tato námitka není důvodná.

3. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

63. Žalobce namítl, že správní orgán neuvedl, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům.
64. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 5. 8. 2014, č. 8012-OL-70190-14, veřejnoprávní smlouvu ze dne 28. 6. 2013 uzavřenou mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky včetně dodatku ze dne 23. 12. 2013, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2014, včetně jeho doplnění ze dne 24. 2. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel strážníky městské policie.) Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity

fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

65. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
66. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, dokládá rovněž další dokument, a to smlouva mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o. s městem Trutnov ze dne 7. 2. 2014 včetně dodatku ke smlouvě ze dne 2. 3. 2015, kdy již pod bodem 1. 1. preambule dokumentu je uvedeno, že: „*předmětem této smlouvy je realizace měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích za užití měřicího zařízení umožňujícího současně měřit rychlost projíždějících vozidel v obou směrech komunikace, umožňujícího obsluhu a stahování dat z měřicího zařízení ze země a jedné skříně, jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, automatickou evidenci a zpracování dat o provedeném měření a technickou podporu správního řízení*“.
67. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá.

4. Omezení procesních práv

68. Žalobce se cítil být omezen na svých procesních právech, když mu bylo oznámeno, že: „*„Podle ustanovení § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), máte možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění. Můžete tak učinit nablédnutím do spisové dokumentace Sp. zn.: 2015/19535/SPR-SR-HAL dne 20. 9. 2016 v 08:00 hod. v budově Městského úřadu Trutnov, Slovanské náměstí 165, Trutnov, I. podlaží, kancelář správního řízení č. 186. V odůvodněných případech lze tyto úkony provést i v jiném termínu po předchozím telefonickém či jiném projednání.*“
69. Žalobce pak nabyl dojmu, že jeho právo vyjádření se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v přesně určeném termínu. Zmocněnec žalobce pak v souvislosti s tímto oznámením na realizování tohoto práva rezignoval, neboť s ohledem na jeho pracovní vytíženost se nejednalo o úkon proveditelný ani hospodárný.
70. Krajský soud je toho názoru, že žalobce si výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vyložil mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. Tento závěr krajského soudu plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl, že: „*Následně bude přistoupeno k vydání rozhodnutí a k podání učiněnému po tomto termínu správní orgán podle ustanovení § 36 odst. 1 správní řád nepřihlédne.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal

najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (20. 9. 2016).

71. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen dne 25. 7. 2016 i dne 29. 8. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení práv žalobce, právě naopak. V případě jakýchkoliv pochybností žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a tuto skutečnost si vyjasnil. Dlužno dodat, že ustanovený zmocněnec žalobce navíc v obdobných případech vystupuje systematicky a vytrvale, je tedy zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy.

5. Podmínky měření rychlosti

72. V další námitce žalobce zapochyboval o tom, zda měření rychlosti bylo v jeho případě provedeno v souladu se zákonem, tedy zda konkrétní strážníci měli zmocnění ve smyslu zákona o obecní policii. Žalobce měl navíc pochybnost, zda nebylo porušeno ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, a podotkl, že v každém případě se měl správní orgán zabývat tím, zda ověření rychloměru stále trvalo a zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žádná ze shora uvedených obav žalobce není důvodná.
73. Jak je zřejmé z obsahu vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel strážníky městské policie, včetně jeho doplnění ze dne 24. 2. 2014, Policie České republiky udělila souhlas dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v daném úseku v obou směrech, a to až do 31. 5. 2018.
74. Dne 28. 6. 2013 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi městysem Mladé Buky a městem Trutnov (doplněna dne 23. 12. 2013), na jejímž základě jsou orgány města Trutnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu městysu Mladé Buky přenesenou působnost na úseku agendy přestupků. Krajský soud k tomuto dále v podrobnostech odkazuje na úplné znění uvedených listin. Tyto důkazy důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí.
75. Stejně jako smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek ze dne 7. 2. 2014 uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r.o., coby pronajímatelem, a městem Trutnov coby nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2015, vyvrací obavu žalobce, zda byl v daném případě respektován § 79a zákona o silničním provozu či nikoliv. Dle citovaného zákonného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s Policií České republiky.
76. Z obsahu shora uvedené smlouvy je zřejmé, že obavy žalobce, že by na měření rychlosti v obci Mladé Buky fakticky participoval neoprávněný subjekt, jsou liché. Krajský soud považuje za nadbytečné citovat celé znění smlouvy, konkrétně proto poukazuje zejména

na její článek III. - Předmět smlouvy, z něhož je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do procesu získávání důkazů, aby celý proces získávání důkazů byl zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru do vlastního měření rychlosti a do obstarání důkazů s tím spojených nemá možnost zasahovat a že tento proces je zcela v působnosti městské policie.

77. K námitce že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku (potažmo správnímu deliktu) došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 4-5) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

6. Rozhodovací praxe žalovaného

78. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé, neboť je mu známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování, navíc nepořídil o provedení důkazu ani záznam/protokol atp.
79. Pokud jde o listiny založené ve správním spise, krajský soud ověřil, že na č. listu 29 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předložením oznámení o přestupku v dopravě na č. listu 2 správního spisu včetně přiložené fotografické dokumentace a popsal, co z těchto důkazů zjistil.
80. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nebrot-li nebezpečí z prodlení.*“ O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování byl žalobce prostřednictvím svého zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 25. 7. 2016), on (ani jeho zástupce) se ke správnímu orgánu nedostavil a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužil.
81. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „*O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*“
82. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „*O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*“

83. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
84. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.
85. Krajský soud má za to, že listinné důkazy založené ve správním spise a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí, tak v průběhu správního řízení provedeny byly (byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 25. 8. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam).
86. Krajský soud z procesní opatrnosti provedl při jednání důkaz všemi listinami, které byly založeny ve správním spisu a sloužily jako podklady pro rozhodování správních orgánů (viz bod 28. tohoto rozsudku).
87. K této otázce lze poukázat na i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: „Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel

z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“

88. Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.
89. Žalobce dále namítl překvapivost rozhodnutí z toho důvodu, že žalovaný v odvolacím řízení zrušuje prvostupňové rozhodnutí, pokud nejsou při dokazování mimo ústní jednání provedeny všechny důkazy potřebné pro rozhodování, aniž by změnu svého právního názoru odůvodnil. Krajskému soudu je ze souběžně projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou, však samo o sobě nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezminil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu projevu libovůle při výkonu veřejné moci, jak namítl žalobce. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou.
90. Krajský soud nepřistoupil k provedení důkazu navrženého žalobcem, tedy vyžádání si od žalovaného všech jeho zrušujících rozhodnutí vydaných v tomto typu agendy v roce 2016, neboť provedení takového důkazu by na shora uvedené závěry nemělo žádný vliv a bylo by proto nadbytečné a irelevantní.
91. Žalobce též namítl, že: „*Správní orgán v rozhodnutí prvního stupně výslovně uvedl, že v řízení o správním deliktu dle § 125f silničního zákona není nutné prokazovat, že provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.*“ Krajský soud ověřil, že tento úsudek správní orgán I. stupně v rozhodnutí skutečně uvedl. To nic nemění na skutečnosti, že správní orgán I. stupně se, i vzhledem

k tomu, co bylo již k této a ostatním námitkám řečeno, s otázkou formálních a materiálních znaků skutkové podstaty vypořádal dostatečně.

7. Prekluze

92. V této námitce žalobce namítl, že odpovědnost za předmětný správní delikt prekludovala. Žalobce se ve vztahu k této námitce v žalobě dovolával metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod čj. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“). Metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Jednalo se tedy o lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.
93. Nastíněná právní situace se však změnila přijetím zákona č. 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, která řeší okamžik zániku odpovědnosti a správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
94. V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán (spáchán byl dne 31. 7. 2015, odpovědnost žalobce by tedy zanikla až dne 31. 7. 2019). Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu). Dlužno dodat, že žalobce tuto námitku uplatnil až v žalobě. V průběhu řízení o předmětném správním deliktu v tomto směru nic nenamítal, ač byl o jeho průběhu řádně informován. Argumentace žalobce, který tvrdil, že v dobré víře očekával jiný průběh správního řízení, se jeví za této situace

jako zcela účelová. Krajský soud tak na základě výše uvedeného nemůže této námitce přisvědčit.

8. Zásada bezprostřednosti

95. V další námitce žalobce uvedl, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti.
96. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „*ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“
97. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při

jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu. Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádějí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

98. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve

dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.

99. V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastrálním území obce Mladé Buky, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Delikt ní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
100. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
101. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostal, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 25. 7. 2016. Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci tak dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
102. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Dlužno dodat že správní orgán se s vyjádřením zmocněnce žalobce řádně vypořádal v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

9. Protiústavnost

103. V posledním ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
104. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl

o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.

105. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
106. Pro úplnost krajský soud dodává s odkazem na vše shora uvedené, že správní orgány dospěly ke shora uvedeným závěrům na základě spolehlivě zjištěného skutkového i právního stavu věci.
107. Krajský soud proto shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

108. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 2. října 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu